

Când
** încolțește*
SPERANȚA

Cărți de
Kim Vogel Sawyer
disponibile la Life Publishers:

În așteptarea întoarcerii lui Summer

Unde cresc sălciile

Amintirile inimii

Unde te poartă inima

Promisiunea primăverii

Tărâmul făgăduinței

Șoapta împăcării

O inimă plină de speranță

Când încolțește speranța

Când
* încolțește
SPERANȚA

Kim Vogel
Roman
Sawyer

Originally published in the English under the title: *A Hopeful Heart*
By Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
Copyright © 2010 by Kim Vogel Sawyer

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2013 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, România
Tel.: 0359 177 636; RDS: 0771 746 787; Mobil: 0744 624 236
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Elisabeta Chiriță, Amalia Poatcă*
Editarea: *Luca Crețan*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAWYER, KIM VOGEL

O inimă plină de speranță / Kim Vogel Sawyer ; - Oradea : Life, 2013

ISBN 978-973-7908-61-2

821.111-31=135.1

Romanian Edition.

Printed in Romania by *Tipografia Leș*
Satu Mare
Tel. (0361) 427 428

Pentru *Connie, Lisbeth și Sheila*,
care au fost nevoite să-și ia rămas bun,
dar care sunt încredințate
că își vor revedea copiii într-o bună zi.

„Un copac, și tot are nădejde:
căci când este tăiat, odrăsește din nou,
și iar dă lăstari”.

Iov 14:7

1

Mami... aici e acasă?”

Amy Knackstedt își ridică privirea de la cutia din carton, plină cu așternuturi de pat, ce zăcea la picioarele ei. Nesiguranța din ochii albaștri ai fiicei ei îi străpunse inima. Atât de multe schimbări se petrecuseră deja în scurta viață a Adriannei – oare cum va afecta asta concepția despre lume a micuței? Amy își desfăcu larg brațele, iar fetița se repezi să fie îmbrățișată. „Da, scumpo, aici e acasă”. Rosti apăsat ultimul cuvânt, vrând, parcă, să-i savureze înțelesul. Sărută părul șaten deschis, ușor ciufulit, al Adriannei, apoi îi zise: „Du-te și roag-o pe Beka să te pieptene și să-ți împletească părul în două codițe”.

Două gropițe apărură în obrajii fetiței, care, zâmbind, dispăru după colț topăind veselă, apoi urcă scările, îndreptându-se spre locul unde Amy își lăsase fiica cea mare să facă ordine și curățenie în singura baie din casa care avea să le fie cămin de-acum încolo. În momentul când a auzit ce trebuia să facă, Beka se cam bosumflase – o atitudine care părea să se cam repete de când fata își sărbătorise cea de-a treisprezecea aniversare – dar n-a îndrăznit să protesteze. Amintindu-și reacția Bekăi, Amy oftă lung. Se gândi c-ar trebui să fie mai strictă în privința toanelor de adolescență ale Bekăi. Tata ar fi considerat-o chiar nerespectuoasă pe Beka, motiv pentru care, în concepția vechiului lor ordin al menoniților, fata putea fi pedepsită crunt. Dar Amy nu s-a îndurat s-o mustre. Beka purta pe umeri o responsabilitate mai mare decât majoritatea fetelor de vârsta ei. Așa că era cazul să i se arate mai multă îngăduință.

Cu un maldăr de cearșafuri și fețe de pernă în brațe, Amy urcă treptele scării interioare ce dădea spre cele trei dormitoare ale casei. Când aflase că ea și copiii vor locui într-o fermă veche de aproape un secol, Amy sperase să găsească acolo patru dormitoare, pentru ca fiecare din copiii ei să aibă o cameră separată. Dar nici trei dormitoare nu erau de lepădat, având în vedere c-aveau acum un dormitor în plus față de ceea ce avuseseră în casa tatălui ei. Adrianna și Beka vor trebui să împartă aceeași cameră, dar Parker nu mai era nevoit acum să doarmă cu surorile lui. Cum de crescuse el atât de repede? Băiatul împlinise deja unsprezece ani. Pe măsură ce creșteau, copiii aveau nevoie de un spațiu doar al lor. Iar casa și proprietatea aceea le oferea spațiul necesar să crească.

Doamne, Îți mulțumesc pentru purtarea de grijă, rosti ea instinctiv acea rugăciune – o urmare firească a atâtor ani de conversație cu Dumnezeu. Dar încărcătura emoțională făcea ca afirmația aceea simplă să nu fie ceva repetat mecanic. Dumnezeu aproape că mutase munții din loc ca s-o aducă pe Amy și pe copiii ei în locul acela, iar ea simțea în adâncul sufletului că aici vor găsi cu toții vindecare.

Trecând pe lângă cel mai mic dintre dormitoare, aruncă o privire înăuntru să vadă cum se descurca Parker ca să-și aranjeze hainele în dulapuri. Cu o expresie nedumerită pe chip, băiatul stătea încremenit în dreptul unei comode cu patru sertare, larg deschise, rezemându-și vârfurile degetelor de marginea celui mai de sus sertar. Privindu-l lung, inima femeii fu sfâșiată între dragostea ce i-o purta singurului ei fiu și persistenta, dar nerostita, întrebare despre «cum ar fi fost dacă».

„Te descurci cu aranjatul, Parker?”, i se adresă ea pe un ton blând ca să nu-l sperie.

Încet, de parcă articulația gâtului lui ar fi fost cumva șubrezită, băiatul își întoarse capul ca s-o privească în ochi. „Cum?”

Amy nu replică în vreun fel la întrebarea lui laconică. Bineînțeles c-o auzise – dar băiatul avea nevoie de timp ca să se gândească la un răspuns. Într-adevăr, după câteva secunde, el

dădu din cap, iar părul lui des și șaten îi năvăli pe fruntea înaltă. Ce mult semăna cu tatăl lui! „Da, mă descurc. Ciorapii și lenjeria trebuie puse în sertarul de sus... nu-i așa?”

Zâmbindu-i, Amy îl asigură că gândise corect. „Da. Sertarul de sus e pentru ciorapi și lenjerie. Cămășile trebuie puse în sertarele din mijloc, iar pantalonii în sertarul de jos”, îi zise ea, făcând o scurtă pauză între instrucțiuni, pentru a-i da timp lui Parker să le memoreze.

Băiatul își încruntă fața. „Dar totul e pe dos”.

„Pe dos?”

Parker dădu repede din cap, ținându-se strâns de sertar ca să nu se dezechilibreze. „Păi, cămașa îți acoperă mijlocul, pantalonii vin dedesubtul cămășii, iar ciorapii, și mai jos, în picioare. Așa că ciorapii ar trebui puși în sertarul de jos”.

Auzindu-i explicația, Amy se stăpâni să nu izbucnească în râs. „Tu ai perfectă dreptate, dar ia uită-te atent la sertare. Vezi că sertarul cel mai de sus e cel mai mic?”

Parker studie sertarele cu un ochi pe jumătate închis.

„Crezi că ți-ar încăpea cămășile în sertarul acela?”

Băiatul oftă adânc, umerii lui slăbănogi ridicându-se și coborând ușor. „Nu toate”.

„Dar ciorapii și lenjeria vor încăpea acolo, nu-i așa?”

Băiatul aruncă o privire înăuntru sertarului, de parcă l-ar fi măsurat din ochi. „Îhî”.

„Atunci acolo trebuie puse”.

„Bine, Mamă”.

Amy zăbovi în ușă, urmărindu-l până când el scoase mai multe perechi de ciorapi și șosete din cutia de pe pat, îngrămădindu-le în sertarul de sus, înainte ca ea să se îndrepte spre propriul ei dormitor. Intră în cameră și inspiră adânc, parcă adulmecând aerul de-acolo. Avusese grijă să deschidă toate ferestrele din casă după sosirea lor cu o seară în urmă, iar acum înăuntru adia un miros de prosepțime. După ce stătuse neocupată mai bine de un an, casa căpătase un miros învechit. Dar briza curată a Kansas-ului și cutiuțele cu bicarbonat de sodiu pe care Adrianna le așezase, plină de voieșie, în câte un colț din fiecare odaie creaseră efectul dorit. Mirosul din casă se împropătase deja.

Împinse cu cotul ușa dressing-ului și păși înăuntru. Femeia strâmbă din nas. Locul acela strâmt mirosea parcă a șobolan mort. Nădărdui să mai găsească prin bagaje o cutie, sau chiar două, de bicarbonat de sodiu. Se apropie de rafturile montate pe peretele din spate al dressing-ului. Mai devreme spălase rafturile cu apă și săpun, după care le învelise cu niște hârtie. Era recunoscătoare pentru rafturile acelea, chiar dacă erau un pic cam neîncăpătoare. Iși putea ține acolo cearșafuri, prosoape și chiar pături – cadouri de rămas-bun de la membrii adunării lor din Arborville, Kansas.

Așezând în ordine lucrurile acelea amintirile o năpădiră brusc, iar fețe ale oamenilor pe care-i cunoscuse de-a lungul vieții începură să i se perinde prin minte. Dacă Gabe n-ar fi murit, ea ar mai fi putut rămâne împreună cu ei. Dar el *murise*, răpindu-i sentimentul de siguranță. Amy avea nevoie să se simtă din nou în siguranță. Cât de mult se rugase ca Weaverly, Kansas, să devină pentru ea și copiii ei tărâmul făgăduit.

Termină de aranjat lucrurile pe rafturi, apoi ieși din dressing. Soarele care răzbătea prin ferestrele neacoperite de perdele scotea la iveală tapetul înflorat cam spălăcit și dușumeaua roasă, din lemn. Camera părea ponosită, dar de îndată ce ea va atârna la ferestre niște perdele și va întinde pe pat o frumoasă cuvertură matlasată, aceasta va arăta mai îmbietoare. Dar înainte de a se apuca de decorat, trebuia să facă o curățenie generală prin toată casa și să despacheteze toate lucrurile.

Seara trecută n-avusese timp decât să dea repede cu o mătură înainte de așezarea mobilei în camere, pentru că bărbații menoniți din Ohio, care o ajutaseră la căratul lucrurilor, trebuiau să înapoieze camioanele închiriate în dimineața următoare. Așa că ei au cărat totul înăuntru și au plecat, lăsând-o pe Amy și pe copiii să-și aranjeze singuri lucrurile prin casă. Deși niște ajutoare i-ar fi prins tare bine, Amy s-a bucurat c-a putut alege cum să-și aranjeze mobila în camerele din casa ei. Spera ca Dumnezeu să nu-i vadă bucuria ca pe un gest egoist, dar pur și simplu nu-și putea ține în frâu simțământul de libertate din faptul că ea însăși luase toate deciziile, în loc să urmeze îndrumările Tatei sau ale lui Gabe, așa cum făcuse mulți ani până atunci. Iat-o la treizeci și trei de ani, clădindu-și singură propriul viitor! Inima i se făcu cât un purice. Oare ce fel de viitor va fi?